

PREDICĂ LA DUMINICA FLORIILOR

Preot dr. Ionel Popescu

SERMON ON THE PALM SUNDAY

Abstract: The historical and so impressive moment of the entrance of our Lord Jesus Christ in the Jerusalem fortress is described by all evangelist saints. The inspired words of the saint Gospel are addressed directly to our soul and are advising us to enter, all of us, together with Jesus Christ in the celestial Jerusalem

Keywords: entrance, fortress, evangelists, preach

„Și intrând El în Ierusalim, toată cetatea s-a cutremurat, zicând: Cine este Acesta? Iar mulțimile răspundeau: Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii” (Matei 21, 10-11)

Iubiți credincioși,

Momentul istoric și atât de impresionant al intrării Domnului nostru Iisus Hristos în cetatea Ierusalimului este descris de către toți sfinții evangheliști. Cuvintele inspirate ale sfințelor Evanghelii se adresează direct sufletului nostru și ne îndeamnă să intrăm, cu toții, împreună cu Hristos Domnul, în Ierusalimul cel ceresc.

Din scrierile istoricilor cunoaștem că mulți domni, stăpâni, regi și împărați au intrat, de-a lungul secolelor, în cetatea sfântă a Ierusalimului, dar niciunul nu a venit ca Iisus Domnul, „blând și smerit, șezând pe mânzul asinei, fiul celei de sub jug”, cum scria Zaharia proorocul.

Toți mai marii lumii care au venit de la Ierusalim, înainte sau după Prorocul din Nazaretul Galileii, s-au îndreptat spre Cetatea Păcii cu gânduri de cucerire și de îmbogățire, de răzbunare și de stăpânire lumească. Nu puțini au fost, apoi, cei care au trecut prin ascuțișul sabiei populația orașului și, la plecare, nu au lăsat acolo „piatră pe piatră”.

Domnul Hristos nu a venit însă ca un împărat pământesc, înconjurat de oștiri, nu a venit ca un cuceritor, cu gândul de a elibera cetatea sfântă și toată țara de sub apăsătoarea stăpânire romană, n-a dărâmat zidurile Ierusalimului,

ci a înlăturat „pietrele” de pe inimile oamenilor. El n-a vărsat sângele semenilor, ci a vărsat lacrimi pentru soarta Ierusalimului care va fi nimicit de către armatele romane, în anul 70, sub comanda generalului Titus: „Și când s-a apropiat, văzând cetatea (Ierusalimului n.n.), a plâns pentru ea zicând: dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta. Dar acum ascunse sunt de ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile și te vor face una cu pământul și pe fiii tăi care sunt în tine și nu vor lăsa piatră pe piatră, pentru că nu au cunoscut vremea cercetării tale” (Luca 19, 43-44).

Miile de credincioși ai acelor vremuri, veniți din cetățile Iudeii, ale Samariei și ale Galileii, dar și din diaspora, pentru a participa la cea mai importantă sărbătoare a spiritualității iudaice, Paștile, primesc vestea că în Cetatea Sfântă vine Prorocul din Nazaretul Galileii, Fiul Mariei, Învățătorul care tămăduia pe cei bolnavi, îndrepta pe cei păcătoși și învia pe cei morți. Ierusalimul tocmai auzise despre minunea săvârșită de Iisus Mântuitorul nu departe de zidurile sale, în Betania și anume învierea lui Lazăr, mort de patru zile. De aceea, Muntele Măslinilor și ulițele înguste dinspre templu sunt pline de oameni din toate categoriile sociale, dornici să-l vadă, să-l atingă, să-l cunoască și să-l audă pe Răscumpărătorul, pe Izbăvitorul și Mântuitorul lumii pregătit să elibereze poporul și popoarele din robia păcatului și a morții. Sosise, așadar, vremea cercetării Ierusalimului, era „plinirea vremii” și credincioșii simt că s-au împlinit, în sfârșit, vechile proorocii. Templul rămâne gol, jertfele sângeroase și nesângeroase sunt uitate, un freamăt nemainîntâlnit pune stăpânire pe Orașul Păcii. Mulțimea aclamă, strigă, aplaudă și așterne hainele în fața lui Iisus, florile împodobesc procesiunea și din mii de piepturi se aud cuvintele psalmistului: „Osana. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului! Binecuvântată este împărăția ce vine a părintelui nostru David! Osana întru cei de sus!” (Marcu 11, 7-10).

Iubiți frați și surori în Domnul,

Din relatările celor patru evangheliști observăm un lucru interesant și demn de reținut; Iisus nu respinge și nu se opune entuziasmului mulțimii, nici osanalelor acesteia. Intrigați și profund nemulțumiți de primirea emoționantă a Fiului Omului sunt însă fariseii, saducheii, cărturarii și mai marii poporului. De ce? Pentru că din cauza Galileeanului nu mai erau ei lăudați de popor, nu mai erau admirați pentru „cucernicia”, „postul” și „faptele lor de milostenie”, pe care obișnuiau să le arate tuturor și să se laude cu ele în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. De aceea, au încercat să oprească mulțimile și pe copii să strige, spunându-i Mântuitorului: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii. Și El, răspunzând a zis: dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga” (Luca 19, 39-40). Și le-a mai

spus: „Au niciodată nu ați citit că din gura copiilor și a celor ce sug și-ai pregătit laudă?” (Matei 21, 16).

Domnul Hristos cunoaște, așadar, foarte bine vechile Scripturi care au scris despre El și au profețit și momentul recunoașterii Sale ca Mesia-Mântuitorul de către credincioșii Legii vechi, veniți la Ierusalim din Țara Sfântă și din Asia Mică, din Orientul îndepărtat și din nordul Africii, din Grecia și din Roma etc. O astfel de mărturie despre intrarea în Ierusalim este consemnată în cartea profetului Zaharia, care a profețit în jurul anului 520 î.Hr. Iată cuvintele sale: „Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te fiica Ierusalimului, că iață împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei [...]. El va vesti pacea popoarelor și împărăția Lui se va întinde de la mare până la cealaltă mare și de la Eufrat până la marginile pământului” (Zaharia 9, 9-10).

Intrând în Ierusalim, „blând și smerit”, Iisus știe că merge spre jertfă și că această intrare constituie preludivul sfintelor și mântuitoarelor Sale Pătimiri. Aclamațiile, osanalele, strigătele și manifestările de bucurie ale mulțimii nu fac decât să grăbească sfârșitul, precipitând derularea evenimentelor. De altfel, comportamentul celor prezenți la primirea Mântuitorului ne arată cât de repede poate trece omul de la o stare la alta, cum aruncă la gunoi o credință exprimată public, pe care a etalat-o cu atâta însuflețire și anume că Iisus din Nazaret este Mesia cel făgăduit și așteptat atâtea veacuri. Mulți din cei care îl primiseră pe Mântuitorul cu „Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului ...”, îl vor trimite, peste câteva zile la moarte, strigând: „Ia-l, ia-l, răstignește-l ...”.

Iisus își arătase iubirea nemărginită față de toți cei suferinzi, tămăduise leproși, redase vederea celor nevăzători, înzdrăvenise atâția slăbănogi, săturase mulțimile și, mai ales, înviase pe cei morți. Locuitorii Ierusalimului și confrății lor veniți din atâtea părți ale lumii vechi uitaseră aceste binefaceri: Îl preamăresc pentru moment, nădăjduind că va întemeia o împărăție iudaică peste tot pământul, că ei vor stăpâni lumea și, ca urmare, se vor bucura de toate favorurile, plăcerile și bogățiile ei. Când constată, însă, că speranțele lor s-au năruit, că Iisus nu și-a asumat rolul de Mesia politic și războinic, Îl disprețuiesc și-i cer capul; comportamentul lor este, așadar, calculat și interesat, nestatornic și superficial.

Ceea ce i-a tulburat cel mai mult pe farisei, pe saduchei, pe cărturari și pe sinedriști a fost atitudinea manifestată de Iisus Domnul în templul din Ierusalim, pe care l-a numit „casa Tatălui Său”. Dezordinea cumplită din lăcașul sfânt, negustorii care ofereau spre vânzare animale și păsări pentru jertfe, schimbătorii de bani care făceau un vacarm infernal și căutau, prin toate mijloacele posibile, să obțină un profit substanțial, l-au umplut de mânie sfântă. A alungat din curtea templului pe cei ce vindeau și pe cei ce cumpărau, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și a zis: „Scris este: Casa Mea, casă de rugăciuni se va chema, iar voi o faceți peșteră de tâlhari!” (Matei 21, 13; Isaia 56, 7).

Cinstiți creștini și creștine,

În fața acestei schimbări de atitudine a lui Iisus, care intrase în Ierusalim ca „Domn al păcii”, blând și smerit, cu dorința de a întemeia o împărăție spirituală, pe care nici „porțile iadului nu o vor birui”, ne întrebăm și noi precum „Marele inchizitor” din Frații Karamazov al lui Dostoievski: dacă El ar mai fi în mijlocul nostru, să vadă cum stau lucrurile în privința concordanței dintre cugetul și conduita noastră, nu s-ar întrista, oare, de cele constatate? Ar găsi oare o credință vie, puternică, statornică, roditoare prin iubire, sau una „căldică”, schimbătoare în funcție de împrejurări și de interese? Să răspundem fiecare fiecare în conștiința noastră și să nu uităm că, a fi creștin, înseamnă a mărturisi pe Hristos fără șovăieli, în toată vremea și în tot locul; înseamnă a avea, apoi, o singură față, nu două ca mulțimile din Ierusalim care, în ziua binecuvântată a întâmpinării Domnului cu stâlpi, I-au adus osanale și peste câteva zile au cerut să fie crucificat. Acesta nu este altceva decât fariseism, care dezonoarează pe cei ce „în Hristos s-au botezat și în Hristos s-au îmbrăcat” (Galateni 3, 27). Credința pe care o mărturisim de două milenii ne învață că nu suntem creați pentru împlinirea unor dorințe deșarte și a unor interese mărunte; credința este, în primul rând, cuget curat, drum drept, viață fără ocolișuri și fără șiretlicuri.

Floriile nu sunt doar praznicul în care Iisus a intrat, ca împărat spiritual, ca Mesia cel adevărat, în Ierusalimul pământesc. „Iisus Hristos este același, ieri, azi și în veac”, scrie sfântul apostol Pavel (Evrei 13, 8) și împărăția Sa este fără de sfârșit. Fiul lui Dumnezeu vine să ne mântuiască, să fie bucuria și Paștile noastre. Mesajul acestei sfinte sărbători este însă acela că Domnul Hristos dorește să intre și în Ierusalimul sufletului nostru, în templul nostru cel sufleteț, ca să-l purifice și să-l facă vrednic de împărăția spirituală pe care El a creat-o. Cel ce „șade și umblă pe Heruvimi” ne îndeamnă să ridicăm porțile păcatului și „va intra Împăratul slavei” (Psalmul 23, 7).

Este de mare folos, așadar, să-L primim ca pe Domnul și Stăpânul vieții noastre și să-I cântăm: „Osana, Fiul lui David, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului”.

Astăzi se încheie Postul Sfințelor Paști și începe Săptămâna Mare a Sfințelor și mântuitoarelor Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos. Biserica ne cheamă pe toți, în aceste zile cutremurătoare, să-L urmăm pe Hristos Domnul pe Drumul Crucii, al vieții, al iertării și al mântuirii. Dacă miile de locuitori ai Ierusalimului și pelerinii veniți din diaspora, pentru a sărbători Paștile evreiești, și-au așternut hainele înaintea lui Iisus, noi suntem chemați să ne dezbrăcăm de veșmintele întinate ale păcatului și să le aruncăm la picioarele Lui, așa cum ne învață Apostolul Neamurilor: „Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă [...], căci Paștile nostru Hristos s-a jertfit pentru noi” (I Corinteni 5, 7).

Lumea veche, scârbită de atâtea superstiții și de jertfe fără rost, înrobite de patimi grele și de „frica morții” (Evrei 2, 15), suspina din greu sub apăsătoarea stăpânire romană și aștepta cu înfrigurare pe eliberatorul Mesia. La vestea răspândită cu repeziciune că, dinspre Betania, vine Învățătorul, Ierusalimul freamătă și toți, cu mic și cu mare, aleargă la porțile cetății pentru a-L întâmpina pe Mesia-Hristos, „Arhiereu al bunătăților viitoare”. El intră în Orașul Păcii fără teamă și hotărât să bea „paharul suferinței până la fund”.

„Iată, vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule”, își spunea Domnul, privind mulțimea entuziasmată și să așez „legile Mele în inimile lor și le voi scrie în cugetele lor și de păcatele lor și de fărădelegile lor nu-mi voi mai aduce aminte” (Psalmul 10, 9 și 16-17).

În această sfântă zi și în cele următoare, „toți îl vor cunoaște pe Domnul, de la cel mai mic până la cel mai mare al lor” (Evrei 8, 11) și vor înțelege că El este „mijlocitorul unui testament mai bun” (Evrei 8, 6). Lui i se vor supune popoarele, pe El îl vor asculta și-L vor iubi, cuvintele Evangheliei Sale vor cuceri lumea, El va rămâne, pentru totdeauna, modelul suprem de smerenie și de blândețe, de pace și de iubire jertfelnică față de toți oamenii.

Prin Intrarea Domnului în Ierusalim, omenirea intră într-o nouă etapă a istoriei sale, care îl are în centrul aspirațiilor, al preocupărilor și al căutărilor, pe Mântuitorul, Izbăvitorul și Salvatorul omenirii, Cel ce „a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfințelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său și a dobândit o veșnică răscumpărare” (Evrei 9, 12).

Iudeii și prozeliții din diaspora prezenți în Ierusalim pentru a-și sărbători Paștile vor duce vestea despre „cele ce s-au întâmplat în el zilele acestea” (Luca 24, 18) până departe și vor mărturisi că L-au întâmpinat pe Mesia, pe Împăratul spiritual al tuturor neamurilor. Peste acest mesaj încurajator se va suprapune apoi predica Sfinților Apostoli despre Mântuitorul Iisus Hristos, Care a pățimit, a murit și a înviat a treia zi, pentru mântuirea noastră.

Preaiubiți credincioși,

Peste câteva zile vom fi de față, sufletește, la Cina cea de Taină. Îl vom însoți, apoi pe Domnul nostru Iisus Hristos din grădina Ghetsimani și până pe colina Golgotei și vom fi părtași pătimirilor Sale mântuitoare, pentru a ne îmbrăca Duminica viitoare în haina de lumină a Sfintei Învieri.

O, Doamne, învrednicește-ne, acum, să Te întâmpinăm cu bucuria, cu credința și cu nevinovăția copiilor care Ți-au ieșit în cale cu imnuri și cu stâlپări.

Dăruiește-ne, Doamne Dumnezeul nostru, harul Tău, ca să dezbrăcăm haina cea veche a păcatului, să o așternem, prin Taina Spovedaniei, înaintea Fiului Tău și să fim vrednici a-L primi în Sfânta Împărtășanie.

Ajută-ne, Stăpâne, să viețuim în aceste zile ale Săptămânii Pătimirilor Domnului nostru Iisus Hristos pentru înnoirea sufletului, pentru a scoate din inima noastră toate cugetele rele, invidia, lăcomia, ura, egoismul, beția, plăcerile deșarte și, având ramuri de finic în mâini, să facem să răsară în inima noastră gândurile bune, aducătorare de pace, de bucurie și de nădejde.

Sfânta Scriptură ne înfățișează Ierusalimul cel ceresc ca fiind patria cea veșnică a mântuirii. Cetatea aceasta „nu are trebuință de soare, nici de lumină, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul... Și porțile cetății nu se vor mai închide ziua, căci noapte nu va mai fi acolo” (Apocalipsa 21, 23-25). Așa învrednicește-ne și pe noi să primim în cetatea sufletului lumina învățaturii Tale și darul mântuirii.

Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai intrat biruitor în cetatea Ierusalimului și ai curățit templul de nelegiuri, vino și în Ierusalimul sufletului nostru, curățește-l de toată întinarea gândurilor și a faptelor rele și ne învrednicește să fim cu Tine în cetatea cea sfântă a Ierusalimului ceresc, în ziua cea sfântă și luminată a Învierii. Amin.